

31 ביולי 2008, 20:18

חיה בסרט(ו)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

חברים שליפורסם ב-26 ביולי 2008, 10:46 **בכללי**

(נכתב בהשראת הרשומה של שחר עולה)

אני לא טיפוס של חברות. או ככה לפחות אני חושבת על עצמי בהגדרה. מתקשה להכניס למעגל האינטימי שלי עוד אנשים. לא מוצאת עניין בשיחות סרק. לא טיפוס של חברה. אבל השנה הזו לימדה אותי להסתכל אחרת על מוסד החברה. למדתי לראות את החברות בצורה רחבה יותר.

לפני כמה ימים אמרה לי חברתי הזהובה. (אנחנו מאד אוהבות לסכם ביחד דברים, לנתח אותם ולעבד אותם). "תראי איך בשנה הזו כל חברה ענתה לך על צורך אחר". וכרגיל היא צדקה.

מתוך טוב לב כמובן. ורצון לעזור. גם אנשים שהקרבה בינינו אינה יכולה להקרא "חברות" רצו להיות איתי, ללוות לתמוך. לא איפשרתי. באלגנטיות (או לפחות מה שאני חושבת לאלגנטיות) דחיתי את העזרה והתמיכה שהושטה לי. אולי זה ישמע לכם כמו כפיות טובה. (תמיד שאני קוראת על התמודדות של אנשים במצבי משבר הם מציינים את החברים שעוזבים את הבדידות). אבל אני הרגשתי שהמחלה שלי כל כך פרטית. ולא רציתי לחלוק בה עם מי שאני לא בוחרת.

אז יש את הזהובה. שגרה ממש ממש סמוך אלי. ואנחנו כבר חברות המון שנים. והיא תמיד הייתה בשבילי כשהתגרשתי, כשהתחתני, כשילדתי, וכן גם עכשיו כשחליתי. לה פתחתי את הדלת לרווחה. יש את ענתי שלי, שהיא גם מנהלת בנשמתי. וכמו פיה טובה היא תומכת בעזרה עם הקטנה. בתבשילים מהבילים בדיוק כשצריך. והיא גם תמיד שם להבין אותי ולהצדיק אותי כאשר אני משחררת קיטור. וגם לנער אותי כשצריך.

בתשי אחראית על המורל. אנחנו עובדות יחד מראשית דרכנו בבית הספר. חברות בלי הרבה מילים. לא משוחחות על בסיס יומי. אבל שתינו לא כועסות על כך זו על זו. נמצאות אחת בשביל השניה.

עדי אחראית על השמחה. היא חברת הבית. כולם פה מכורים לה. גם הקטנה וגם ח. לה הכל קל והכל פשוט והכל אפשרי.

יש גם את תיקי. שהיא לא חברה במובן הרגיל. אבל קרובה בנשמה. היא הרוח הגבית שלי. כזו שיודעת להיות וגם לא. כזו שמרגישה אותי ועושה הכל אבל הכל למעני. בשקט האופייני.

יש את לימור שאנחנו חברות ילדות. ולמרות המרחק הפיזי תמיד מרגישה קרובה. אותו דבר גם עם אביגיל שהקשר שלנו בעיקר דרך מיילים וגם זה מתאים לי.

יש את האזרחית ס. שהיא חברה בכל רמ"ח אבריה. גם אנחנו עברנו המון ביחד. אנחנו משוחחות מדי פעם. נפגשנו במהלך השנה. והיא עוד חברה.

יש גם כאלו שתפסו צעד אחורנית. בהחלט יש. כאלו שלא רוצים להפריע. או שבדיוק קורים ארועים מאד משמעותיים בחייהם דווקא עכשיו. אבל גם זה בסדר מבחינתי. אין בי עלבון או כעס. בכלל לא.

יש אתכם חברי הוירטואלים. שנמצאים פה בשבילי. מחבקים (באופן וירטואלי) כצריך. צוחקים איתי ולא שיפוטיים כלפי. יחד עם זאת איננו מחוייבים זה לזה בשום אופן. מתאים לנו אנחנו יחד ולא אז לא. והחברות הזו ענתה על צורך מאד גדול שלי בשנה הזו. איפשרה לי להחשף ולחשוף. כאשר אני כותבת למישהו באהבה, או חיבוק ענק. אני באמת מתכוונת לכך. כי כך אני מרגישה. לא בטוחה שהייתי רוצה לחבק או להכיר מעבר למסך והמילים.

אבל החברות הזו כל כך קסומה בעיניי. כל כך מיוחדת. ואני מרגישה שזכיתי.

אוף, מה רציתי להגיד?
שיש כל מיני סוגים של חברויות. יש חברויות של זמן ומקום. וחברויות של נסיבות. יש חברויות נצחיות ויש ארעיות. יש הדוקות על בסיס יום יומי ויש כאלו שמספיק לשוחח איתם פעם בחצי שנה. להטען ולהמשיך הלאה. וכולם חברויות.

(היי, שחף את מתחילה להיות רגשנית?)

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[חזרה לבלוג - חיה בסרטון](#) (1)